

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Ν. Ταλαρίδου-Κοντοπούλου, Ε.Δ.

Αριθ. Αγωγής: 44/20

Επί τοις αφορώσι τον περί Διαιτησίας Νόμο, Κεφ.4

- και -

Επί τοις αφορώσι την διαφορά μεταξύ

[Redacted]
[Redacted]

Απαιτητές/Καθ'ων η Αίτηση

και

- 1. [Redacted]**
- 2. [Redacted]**

Καθ'ων η Απαίτηση/Αίτηση

Ημερομηνία: 17 Νοεμβρίου, 2020

Αίτηση Ημερ. 13/2/20

Εμφανίσεις:

Για τους Αιτητές: κα Ιωσήφ

Για τους Καθ'ων η αίτηση: κ.Βιολάρης

ΑΠΟΦΑΣΗ

Με την αίτηση τους οι αιτητές Μάριος Κωνσταντινίδης και Έλενα Κουρτελλή ζητούν την έκδοση των ακόλουθων διαταγμάτων:

- Α. Διάταγμα με το οποίο να διατάσσονται οι Καθ' ων η Αίτηση να παράσχουν σε 15 μέρες από την ημέρα έκδοσης του παρόντος διατάγματος και/ή μέσα σε οποιοδήποτε άλλο χρόνο που θα καθορίσει το Δικαστήριο, εγγύηση για το ποσό των €20,000 ή για οποιοδήποτε άλλο ποσό που θα καθορίσει το Δικαστήριο, ως εξασφάλιση των Αιτητών για τα έξοδα της διαιτητικής διαδικασίας αναφορικά με την απαίτηση των Καθ' ων η Αίτηση.
- Β Διάταγμα με το οποίο να διατάσσεται η αναστολή οποιασδήποτε περαιτέρω διαδικασίας στην διαιτητική διαδικασία αναφορικά με την απαίτηση των Καθ' ων η Αίτηση μέχρι την παροχή της εγγύησης από τους Καθ' ων η Αίτηση για τα έξοδα μέσα στο χρόνο που θα καθορίσει το Δικαστήριο με το πιο πάνω διάταγμα.
- Γ Διάταγμα με το οποίο να διατάσσεται η απόρριψη της απαίτησης των Καθ' ων η Αίτηση στο σύνολο της εάν εντός χρονικού διαστήματος 15 ημερών από την ημέρα έκδοσης του παρόντος διατάγματος και/ή μέσα σε οποιοδήποτε άλλο χρόνο που θα καθορίσει το Δικαστήριο, δεν παρασχεθεί από τους Καθ' ων η Αίτηση η ασφάλεια εξόδων η οποία ήθελε διαταχθεί από το Σεβαστό Δικαστήριο.

Η νομική βάση της αίτησης είναι οι Δ. 60, 48 , 64 και 55 των θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, τα άρθρα 382 και 384 του περί Εταιρειών Νόμου Κεφ. 113 ,τα άρθρα 23, 26,30 και το Δεύτερο Παράρτημα του περί Διαιτησίας Νόμου Κεφ. 4.

Η αίτηση στηρίζεται στην ένορκη δήλωση της Μαρίας Χατζηπίττα δικηγόρος στο γραφείο C.D. Messios LLC η οποία είναι εξουσιοδοτημένη να προβεί στα ακόλουθα γεγονότα:

Οι καθ' ων η αίτηση έχουν καταχωρήσει δύο αγωγές εναντίον των αιτητών στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας ήτοι την 7693/11 και την 172/12. Στις δύο αγωγές εκδόθηκαν εκ συμφώνου διατάγματα οι διαφορές των δύο αγωγών να παραπεμφθούν σε διαιτησία. Συμφωνήθηκε

όπως η διαιτησία διεξαχθεί συμφώνως των εκθέσεων απαιτήσεως στην αγωγή. Οι καθ' ων η αίτηση αξιώνουν χρήματα από τους αιτητές στην κλίμακα €50.000 - €100.000 των αγωγών. Διορίστηκαν δύο πρόσωπα ως διαιτητές και ένας επιδιαιτητής προς επίλυσης διαφοράς που ήθελε προκύψει μεταξύ των διαιτητών.

Οι αιτητές ζήτησαν μέσω των δικηγόρων τους με επιστολή προς τους καθ' ων η αίτηση την καταβολή του ποσού των €20.000 υπό μορφή τραπεζικής εγγύησης για τα έξοδα που ήθελε προκύψουν προς όφελος των αιτητών στα πλαίσια της διαιτησίας. Οι αιτητές ζήτησαν από τους διαιτητές αναστολή της διαδικασίας μέχρι οι καθ' ων η αίτηση να συμμορφωθούν με το πιο πάνω αίτημα.

Η θέση των καθ' ων η αίτηση ήταν ότι το αίτημα τέθηκε αόριστα χωρίς υπόβαθρο υποστηρικτικό και ζήτησαν σύντομη ημερομηνία ορισμού της διαιτησίας για να αποδείξουν την απαίτηση τους. Ο διαιτητής έδωσε οδηγίες για ορισμό της διαδικασίας στις 17.2.2020.

Μετά από έρευνα που διενήργησαν οι αιτητές στον έφορο εταιρειών διαπιστώθηκε ότι στο φάκελο της εταιρείας και στο σημείο *κατάσταση οργανισμού* δεν αναγράφεται ότι η συγκεκριμένη εταιρεία είναι ενεργή. Αντίθετα αποστάλθηκε υπενθύμιση από τον Έφορο Εταιρειών στην εταιρεία που σημαίνει ότι η εταιρεία δεν έχει ακόμη αποστείλει τις οικονομικές της καταστάσεις. Η εταιρεία έχει επίσης διαγραφεί στις 16.10.2017 από τον σύνδεσμο Εργοληπτών και δεν δύναται να αναλάβει και να συμβληθεί για εργοληπτικά έργα. Είναι συμπέρασμα των αιτητών ότι η εταιρεία δεν έχει κύκλο εργασιών από τον οποίο να παράγει έσοδα ώστε να πληρώσει την διαιτησία. Περαιτέρω, ο Ανδρέας Μενελάου ο οποίος ήταν ιδρυτής και διευθυντής της εταιρείας απεβίωσε. Τον έχει διαδεχθεί ο υιός του Μάριος Μενελάου. Ο υιός του δεν έχει ανανεώσει την άδεια εργολήπτη της εταιρείας. Οι καθ' ων η αίτηση δεν έχουν στην κατοχή τους περιουσιακά στοιχεία.

Οι καθ' ων η αίτηση έχουν καταχωρήσει ένταση και έχουν επικαλεστεί τους ακόλουθους λόγους έντασης:

- A. Η υπό των ως άνω αριθμό και τίτλο Αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί από το σεβαστό Δικαστήριο δια τον λόγο ότι οι Καθ' ων η Απαίτηση/Αιτητές δεν νομιμοποιούνται να αιτούνται τις Αιτούμενες ως οι Παράγραφοι (Α) - (Ε) της Αίτηση θεραπείες, λόγω Δεδικασμένου (Estoppel per rem judicatam/Estoppel by record) και/ή λόγω κωλύματος εξ' υποσχέσεως (promissory estoppels) και/ή εκ της συμπεριφοράς αυτών (estoppels by conduct) και/ή οι Καθ' ων η Απαίτηση/Αιτητές έχουν απεμπολήσει (waive) τα όποια δικαιώματα τους να αιτούνται από το Δικαστήριο να επιληφθεί και/ή να αποφανθεί επί των οποιονδήποτε «νομικών ζητημάτων» προκύψουν στα πλαίσια της Διαιτησίας λόγω των εκ συμφώνου αποφάσεων στις Αγωγές με Αρ. 7693/2011 και 172/2012 (Τεκμήρια 1 και 2 της Ένορκης Δήλωσης που συνοδεύει την Γενική Αίτηση ημέρ. 13-2-2020).
- B. Διαζευκτικά του [Α] ανωτέρω, οι Απαιτητές/Καθ' ων η Αίτηση ισχυρίζονται ότι η έγερση και προώθηση της υπό των ως άνω αριθμό και τίτλο Αίτησης αποτελεί κατάχρηση της Διαδικασίας αφού οι Καθ' ων η Απαίτηση/Αιτητές προωθούν τα ίδια ακριβώς θέματα και/ή αξιώνουν τις ίδιες ακριβώς θεραπείες και/ή επιδιώκουν τον ίδιο ακριβώς σκοπό στα πλαίσια τόσο της μεταξύ των μερών Διαιτησίας όσο και στα πλαίσια της υπό των ως άνω αριθμό και τίτλο Αίτησης -ενέργεια νομικά κολάσιμη η οποία καταδικάζει την παρούσα σε απόρριψη.
- Γ. Διαζευκτικά και/ή χωρίς βλάβη των θέσεων των Απαιτητών/Καθ' ων η Αίτηση ως αυτές έχουν τεθεί στο [Α] και/ή [Β] ανωτέρω, οι Απαιτητές/Καθ' ων η Αίτηση ισχυρίζονται ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει ο νόμος και η νομολογία για την έκδοση των Αιτούμενων Διαταγμάτων και/ή από την Αίτηση απουσιάζει μαρτυρία προς υποστήριξη των προϋποθέσεων που θέτει η νομοθεσία και νομολογία και/ή που να δικαιολογεί την χορήγηση των Αιτούμενων Διαταγμάτων.

Ο Σάββας Μενελάου εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση έχει ορκισθεί ότι γνωρίζει όσα έχουν διαμειφθεί μέχρι σήμερα στα πλαίσια της διαδικασίας της διαιτησίας. Η εταιρεία Mediams Construction and Development Company Ltd. είναι εργοληπτική εταιρεία δεόντως εγγεγραμμένη στα οικία μητρώα. Οι καθ' ων η αίτηση συμφώνησαν με τους αιτητές να τους ανοικοδομήσουν κατοικία έναντι του συμφωνηθέντος ποσού των €180,000. Στις 8 Νοεμβρίου ο αρχιτέκτονας του έργου εξέδωσε

διατακτικό πληρωμής με αριθμό 10 που οι καθ' ων η αίτηση δεν ξοφλήσαν με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί η βάση της διαφοράς που αφορά την διαιτησία και των αγωγών Με την αγωγή 7963/2011 αξιώνουν το ποσό των €17315.80. Με την αγωγή 172/2012 αξιώνουν το ποσό των €59626.38 ευρώ. Οι δύο αγωγές είχαν ανασταλεί μετά την έκδοση εκ συμφώνου διατάγματος για παραπομπή της διαφοράς σε διαιτησία. Η διαδικασία άρχισε με δύο διαιτητές και σήμερα παραμένει για επίλυση της διαφοράς μόνο ο επιδιαιτητής Νίκος Ηλίας. Ο Διαιτητής όρισε συνάντηση των μερών στις 8 Οκτωβρίου 2019. Εκ μέρους της εταιρείας δεν καταχωρήθηκε ξεχωριστή απαίτηση για σκοπούς της διαιτησίας και οι καθ' ων η αίτηση έκαναν χρήση των Εκθέσεων Απαιτήσεων των δύο αγωγών. Στην συνέχεια περίμεναν από τους αιτητές να καταχωρήσουν την υπεράσπιση τους. Δύο μέρες πριν την εκπνοή της προθεσμίας των δικογράφων οι αιτητές σκεφτήκαν την δήθεν αφερεγγυότητα των καθ' ων η αίτηση για να ζητήσουν την αναστολή της διαδικασίας αντί να καταχωρήσουν υπεράσπιση. Με επιστολή τους ζητήσαν και το ποσό των €20.000 βάση των προνοιών του άρθρου 382 του Κεφ. 113 για ασφάλεια εξόδων. Η ίδια αυτή θεραπεία προωθείται με την υπό εξέταση γενική αίτηση.

Σε επόμενη συνάντηση των μερών στην διαδικασία της διαιτησίας στις 17 Φεβρουαρίου 2020 οι δικηγόροι των αιτητών επέλεξαν να μην περιορίσουν το αίτημα τους για ασφάλεια εξόδων είτε στα πλαίσια της διαιτησίας ή στο Δικαστήριο. Επέδωσαν αυτή την αίτηση στον διαιτητή και στον δικηγόρο των καθ' ων η αίτηση λίγο πριν την διαδικασία ενώ παράλληλα ζήτησαν από τον διαιτητή να αποφασίσει επί του ιδίου ζητήματος. Για αυτό τον σκοπό τα μέρη απέστειλαν γραπτές αγορεύσεις στον διαιτητή στις 25.2.2020 και από τότε εκκρεμεί η απόφαση.

Ως προς το περιεχόμενο των εκ συμφώνου διαταγμάτων, με τα οποία διατάχθηκε η διαφορά των αγωγών να παραπεμφθεί σε διαιτησίας, αυτό συνοψίζεται ως ακολούθως:

5. Σύμφωνα με το περιεχόμενο των εκ συμφώνου διαταγμάτων:

- i. Οι Διάδικοι ζήτησαν από το Δικαστήριο να παραπέμψει σε Διαιτησία την όλη διαφορά «...συμπεριλαμβανομένων και των νομικών ζητημάτων...».
  - ii. Τα δε έξοδα των Αγωγών, αποφασίστηκε ότι θα ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της Διαιτησίας.
6. Από τα πιο πάνω προκύπτει ξεκάθαρα ότι οι Καθ' ων η Απαίτηση/Αιτητές με τις εκ συμφώνου αποφάσεις προσέδωσαν δικαιοδοσία για να αποφασίζει επί οποιουδήποτε νομικού ζητήματος στον Διαιτητή και μόνο.
  7. Καθόρισαν επίσης, χωρίς οποιαδήποτε επιφύλαξη, ότι τα έξοδα των διαδικασιών θα ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της Διαιτησίας.
  8. Η δικονομική αυτή συμπεριφορά των Καθ' ων η Απαίτηση/Αιτητών σύμφωνα με τους Δικηγόρους της Mediams τους απαγορεύει - στο παρόν πάντοτε στάδιο - να αξιώσουν θεραπείες από το Δικαστήριο και δη τις αξιούμενες δυνάμει της παρούσας Αίτησης θεραπείες.

Ως προς τον ισχυρισμό των αιτητών ότι η καθ' ης η αίτηση εταιρεία είναι αφερέγγυα αυτό δεν αληθεύει καθώς η εταιρεία είναι εγγεγραμμένη στον Έφορο εταιρειών και δεν τελεί ούτε υπό εκκαθάριση ή υπό διαχείριση. Η ηλεκτρονική έρευνα στα μητρώα του Εφόρου Εταιρειών όντως παρουσιάζει μη συμμόρφωση με ορισμένες εκ των απαιτήσεων του Εφόρου Εταιρειών όμως δεν παρατηρείται αφερεγγυότητα της εταιρείας. Οι οικονομικές καταστάσεις της εταιρείας όντως εκκρεμούν και θα διευθετηθούν εντός των προσεχών ημερών. Επί της ένορκης δήλωσης επισυνάπτεται η επιστολή/έντυπο ΗΕ 31 για ακύρωση και απάλειψη επιβαρύνσεων σε ακίνητη περιουσία της εταιρείας ως τεκμήριο 4. Το έγγραφο αυτό αφορά ακύρωση υποθήκης ύψους €1.300,000 σε σχέση με πολυκατοικία στην ενορία της Χρυσελευσας στην Λευκωσία με αριθμό εγγραφής του ακινήτου 6/708 ιδιοκτήτρια της οποίας είναι η καθ' ης η αίτηση εταιρεία.

Είναι αλήθεια ότι σήμερα η εταιρεία δεν είναι εγγεγραμμένη στο Μητρώο των Εργοληπτών. Απεβίωσε ο Ανδρέας Μενελάου από καρκίνο και σε εκείνο το διάστημα οι σκέψεις της οικογένειας ήταν η ασθένεια του

πατέρα τους με αποτέλεσμα οι εργοληπτικές εργασίες να παγιοποιηθούν. Όμως σε καμία περίπτωση δεν έχει αναστείλει η εταιρεία τις υπόλοιπες εργασίες της ως αυτές καταγράφονται στο ιδρυτικό έγγραφο της εταιρείας.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Εκείνο που προκύπτει από την ενώπιον μου μαρτυρία είναι ότι τα μέρη συμφώνησαν μεταξύ τους όπως παραπεμφθούν όλες οι διαφορές που καλύπτονται με τις αγωγές 7693/11 και 172/12 σε διαιτησία δυνάμει του άρθρου 36 της μεταξύ των διαδικών συμφωνίας ημερομηνίας 16.11.2010. Το λεκτικό του σχετικού διατάγματος το οποίο ήταν το αποτέλεσμα της συμφωνίας των μερών παρατίθεται πιο κάτω:

«Τη αιτήσει των κ.κ. CD. Messios LLC δικηγόρων εναγόμενων - αιτητών και στην παρουσία των κ.κ. Ν. Ροσιδη και Σία ΔΕΠΕ δικηγόρων εναγόντων - καθ' ων η αίτηση και αφού ακουσθεί πάν ότι ελέχθει από τους πιο πάνω δικηγόρους.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΕΚ ΣΥΜΦΩΝΟΥ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ όπως η δικαστική διαδικασία στην παρούσα αγωγή ανασταλεί και δη δια του παρόντος αναστέλλεται και παραπέμπονται όλες οι διαφορές των διαδικών συμπεριλαμβανόμενων και των νομικών ζητημάτων καθώς και οποιασδήποτε τυχόν ανταπαίτησης των εναγόμενων ενώπιον Διαιτητή δυνάμει- του άρθρου 36 της Συμφωνίας των διαδικών ημερομηνία 16/11/2010 (Τεκμήριο 1 στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει στην παρούσα αίτηση ημερομηνία 22/2/2012).

Συμφωνείται μεταξύ των μερών όπως αποταθούν γραπτώς εντός 20 ημερών από την έκδοση του διατάγματος τα μέρη θα ακολουθήσουν την διαδικασία του άρθρου 36 της πιο πάνω συμφωνίας και θα αποταθούν γραπτώς στην αρχιτέκτονα για απόφαση.

ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΚΑΖΕΙ έξοδα της αγωγής όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο να ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της διαιτησίας».

Κατά το στάδιο που εκδόθηκαν τα δύο διατάγματα, ως ανωτέρω, οι αιτητές δεν είχαν εγείρει ζήτημα ότι ζητούσαν από τους καθ' ων η αίτηση να καταβάλουν το ποσό των €20,000 ως ασφάλεια των εξόδων στην περίπτωση που πετύχει η υπεράσπιση τους. Το γεγονός ότι το θέμα αυτό δεν εγέρθηκε κατά τον χρόνο που συμφωνήθηκε μεταξύ των μερών η παραπομπή των διαφορών των αγωγών σε διαιτησία με οδηγίες τα έξοδα

των αγωγών να αποφασισθούν στα πλαίσια της διαδικασίας της διαιτησίας είναι σημαντικός παράγοντας που πρέπει να ληφθεί υπόψη. Εν προκειμένου οι αιτητές να εξασφαλίσουν την συναίνεση των καθ' ων η αίτηση για την διαδικασία της διαιτησίας τίποτε δεν τους είχε αναφερθεί για το ζήτημα των εξόδων της διαιτησίας. Το θέμα των εξόδων ήταν ζήτημα που θα μπορούσε να αποφασισθεί από το Δικαστήριο κατά τον χρόνο που είχε αποφασισθεί η παραπομπή των διαφορών σε διαιτησία.

Το δεύτερο ζήτημα που με απασχολεί είναι ότι το αίτημα το αιτητών για την καταβολή του ποσού των €20.000 με τραπεζική εγγύηση ή άλλως πως ως έξοδα που θα προκύψουν από την διαδικασία της διαιτησίας δεν τεκμηριώνεται με τρόπο που να συσχετίζεται αυτό το ποσό με το πραγματικό ποσό των εξόδων που έχουν προκύψει και ή θα προκύψουν στα πλαίσια της διαιτησίας από διαιτησία. Το ζήτημα των εξόδων της διαιτησίας διέπεται από το άρθρο 23 του Κεφ. 4 ως ακολούθως:

Διάταξη για τα έξοδα

23.-(1) Οποιαδήποτε διάταξη σε συνυποσχετικό η οποία διαλαμβάνει ότι οι συμβαλλόμενοι ή οποιοσδήποτε από αυτούς θα καταβάλλουν σε κάθε περίπτωση τα δικά τους έξοδα της παραπομπής ή της διαιτητικής απόφασης, ή οποιοδήποτε μέρος αυτών είναι άκυρη και ο Νόμος αυτός, σε περίπτωση όπου το συνυποσχετικό διαλαμβάνει τέτοια διάταξη, εφαρμόζεται ωσάν η διάταξη αυτή να μην υπήρχε σε αυτό:

Νοείται ότι τα πιο πάνω δεν καθιστούν άκυρη τέτοια διάταξη όταν αυτή αποτελεί μέρος συμφωνίας για υποβολή σε διαιτησία διαφοράς που έχει προκύψει πριν από την υπογραφή της συμφωνίας αυτής.

(2) Αν η διαιτητική απόφαση δεν διαλαμβάνει οτιδήποτε σχετικά με τα έξοδα της παραπομπής, οποιοσδήποτε συμβαλλόμενος δύναται μέσα σε δεκατέσσερις ημέρες από τη δημοσίευση της απόφασης αυτής ή σε τέτοιο περισσότερο χρόνο, ως ήθελε διατάξει το Δικαστήριο, να αποταθεί στο διαιτητή για διαταγή αναφορικά με το ποιός θα πληρώσει τα έξοδα αυτά και σε ποιό. μετά την αίτηση αυτή ο διαιτητής, αφού ακούσει κάθε συμβαλλόμενο ο οποίος επιθυμεί να ακουστεί, τροποποιεί την απόφαση του προσθέτοντας σε αυτή τις οδηγίες εκείνες τις οποίες ο ίδιος θεωρεί κατάλληλες αναφορικά με την πληρωμή των εξόδων της παραπομπής.

Οι αιτητές δεν έχουν αναφερθεί σε πρόνοια της συμφωνίας διαιτησίας που να ρυθμίζει τον καθορισμό των εξόδων. Τα έξοδα της αγωγής αναμένεται να αποφασισθούν στα πλαίσια της διαιτησίας. Το εδάφιο (2) του πιο πάνω άρθρου το οποίο έχει εφαρμογή όταν δεν υπάρχει άλλη πρόνοια στην συμφωνία σε σχέση με την διαιτησία προνοεί ότι τα έξοδα θα αποφασισθούν από τον διαιτητή αφού ακούσει και τα δύο συμβαλλόμενα μέρη. Στην παρούσα περίπτωση κάτι τέτοιο δεν έχει γίνει συνεπώς, είναι άξιον απορίας πως οι αιτητές ζητούν ποσό χρημάτων €20.000 ως ασφάλεια εξόδων όταν η διαδικασία ακόμη βρίσκεται σε αρχικό στάδιο και ο διαιτητής δεν έχει εκδώσει συγκεκριμένο λογαριασμό σε σχέση με τον υπολογισμό των εξόδων. Δημιουργεί επιπρόσθετο προβληματισμό ότι ενώ το αίτημα για ασφάλεια εξόδων υποβλήθηκε στον διαιτητή, ως πρόσωπο σε καλύτερη θέση από το Δικαστήριο να υπολογίσει το ύψος των εξόδων που θα προκύψουν από την διαιτησία οι αιτητές έχουν παρακάμψει την κρίση του επί του ζητήματος και έχουν καταχωρήσει την παρούσα αίτηση. Τούτο το στοιχείο δεν υπαγορεύει ότι θα πρέπει να απορρίψω το αίτημα των αιτητών αλλά είναι ένας παράγοντας, μαζί με άλλους παράγοντες, που δύναται να λάβω υπόψη μου και επιδρά στην κρίση μου ως προς την χορήγηση της απαιτούμενης θεραπείας. Οι αιτητές ζητούν όπως οι καθ' ων η αίτηση στερηθούν να ασκήσουν το νόμιμο τους δικαίωμα της προώθησης της διαδικασίας της διαιτησίας βασιζόμενοι σε υπολογισμό των εξόδων που είναι αυθαίρετος σε σχέση με τον πραγματικό υπολογισμό των εξόδων της διαιτησίας. Επιπρόσθετα, με δική τους πρωτοβουλία έχουν αυξήσει αυτά τα έξοδα επειδή για το ίδιο θέμα υπέβαλαν αίτηση στον αιτητή της κρίσης της οποίας φαίνεται να μην την αποδέχονται ως εκ της καταχώρησης της παρούσας αιτήσεως.

Ως προς την θέση των καθ' ων η αίτηση ότι το Δικαστήριο στερείται της εξουσίας, λόγω έλλειψη δικαιοδοσίας, να επιληφθεί της παρούσας αίτησης σχετικό είναι το άρθρο 26 του Κεφ. 4.

Πρόσθετες εξουσίες Δικαστηρίου

26.-(1) Για τους σκοπούς παραπομπής και σε σχέση με αυτή το Δικαστήριο έχει την ίδια εξουσία να εκδίδει διατάγματα αναφορικά με οποιοδήποτε από τα θέματα που αναφέρονται στο Δεύτερο Παράρτημα του Νόμου αυτού που έχει και για τους σκοπούς αγωγής ή ζητήματος ενώπιον του Δικαστηρίου ή σε σχέση με αυτά:

Νοείται ότι η προηγούμενη διάταξη δεν θεωρείται ότι επηρεάζει οποιαδήποτε εξουσία που δυνατό να χορηγηθεί σε διαιτητή ή επιδιαιτητή να εκδίδει διατάγματα αναφορικά με οποιοδήποτε από τα θέματα που αναφέρονται πιο πάνω.

(2) Όταν παρέχεται θεραπεία με προσεπίκληση και το Δικαστήριο είναι της γνώμης ότι οι αμφισβητούμενες αξιώσεις είναι θέματα για τα οποία εφαρμόζεται το συνυποσχετικό στο οποίο τα πρόσωπα που προβάλλουν τις αξιώσεις είναι συμβαλλόμενοι, το Δικαστήριο δύναται να διατάξει όπως το αμφισβητούμενο θέμα μεταξύ των προσώπων αυτών αποφασιστεί σύμφωνα με το συνυποσχετικό.

(3) Όταν υποβάλλεται αίτηση για παραμερισμό διαιτητικής απόφασης το Δικαστήριο δύναται να διατάξει όπως οποιαδήποτε χρήματα τα οποία αποφασίστηκε στη διαιτητική απόφαση να πληρωθούν, κατατεθούν στο Δικαστήριο ή διασφαλιστούν με άλλο τρόπο μέχρις ότου εκδοθεί απόφαση στην αίτηση.

Τα θέματα που εμπίπτουν στο Δεύτερο Παράρτημα του Νόμου είναι τα ακόλουθα :

ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

(Άρθρο 26)

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΕΚΔΩΣΕΙ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

1. Ασφάλεια για τα έξοδα.
2. Αποκάλυψη εγγράφων και υποβολή ερωτημάτων προς απάντηση.
3. Μαρτυρία υπό μορφή γραπτής ένορκης δήλωσης.
4. Ένορκη εξέταση οποιουδήποτε μάρτυρα ενώπιον λειτουργού του Δικαστηρίου ή οποιουδήποτε άλλου προσώπου και η έκδοση ευτολής ή παράκλησης για την εξέταση μάρτυρα εκτός της δικαιοδοσίας.
5. Η διατήρηση, προσωρινή φύλαξη ή πώληση οποιουδήποτε αγαθών τα οποία αποτελούν το επίδικο θέμα της διαιτησίας.

6. Η ασφάλιση του ποσού της επίδικης διαφοράς στη διαιτησία.

7. Η κατακράτηση, διατήρηση ή επιθεώρηση οποιασδήποτε περιουσίας ή οποιουδήποτε πράγματος το οποίο αποτελεί αντικείμενο της διαιτησίας ή αναφορικά με το οποίο δυνατό να ανακύψει οποιοδήποτε ζήτημα στη διαιτησία, και η εξουσιοδότηση οποιουδήποτε προσώπου για οποιοδήποτε από τους πιο πάνω σκοπούς να εισέρχονται σε οποιαδήποτε γη ή οικοδομή που βρίσκεται στην κατοχή οποιουδήποτε από τους διαδίκους της παραπομπής, ή η εξουσιοδότηση για λήψη οποιουδήποτε δειγμάτων ή παρατηρήσεων ή πειραμάτων, που δυνατό να είναι αναγκαία ή χρήσιμα για να εξασφαλιστούν πλήρεις πληροφορίες ή αποδείξεις.

8. Προσωρινά διατάγματα ή διορισμός παραλήπτη.

Αναφορικά με το άρθρο 382 του περί εταιρειών Νόμου Κεφ. 113 που οι καθ' ων η αίτηση έχουν επικαλεστεί για να εισηγηθούν ότι το Δικαστήριο στερείται της δικαιοδοσίας να επιληφθεί της παρούσας αίτησης αυτό θα πρέπει να διαβαστεί σε συνδυασμό και με αναφορά το άρθρο 26 του Κεφ. 4, πιο πάνω. Το πιο πάνω άρθρο προνοεί ότι σε σχέση με το ζήτημα της παραπομπής σε διαιτησία δύναται το Δικαστήριο να επιληφθεί όλων των θεμάτων που περιλαμβάνονται στο δεύτερο παράρτημα. Επομένως, ο Δικαστής που επιλαμβάνεται αίτησης για ασφάλεια εξόδων σε σχέση με ζήτημα που έχει παραπεμφθεί προς επίλυση στην νομική διαδικασία της διαιτησίας, δεν στερείται της δικαιοδοσίας να επιληφθεί αίτηση για ασφάλεια εξόδων. Με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 382 μπορεί να επιληφθεί του ζητήματος εάν πιστεύει ότι η εταιρεία που προωθεί την διαδικασία της διαιτησίας δεν είναι ικανή να πληρώσει τα έξοδα των καθ' ων η αίτηση.

Οι αιτητές συμφώνησαν και αποδέχθηκαν όπως όλες οι διαφορές που προκύπτουν από τις δύο αγωγές παραπεμφθούν σε διαιτησία με αποτέλεσμα να εκδοθεί διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να είχε ανασταλεί η περαιτέρω εκδίκαση των δύο αγωγών. Σύμφωνα με τα γεγονότα που έχουν τεθεί ενώπιόν μου η διαδικασία της διαιτησίας ήταν σε εξέλιξη και υπολειπόταν η καταχώρηση υπεράσπισης και ανταπαίτησης στη διαιτησία. Καθορίστηκε η προθεσμία όπως αυτή κατατεθεί μέχρι τις 12 Δεκεμβρίου 2019. Οι αιτητές καταχώρησαν πανομοιότυπη αίτηση με την παρούσα στη διαιτησία για ασφάλεια εξόδων. Συγκεκριμένα

καταχώρησαν αίτημα στις 10 Δεκεμβρίου με το οποίο ζητούσαν τα ακόλουθα:

1. Θεωρούμε ότι η οικονομική κατάσταση των Απαιτητών είναι τέτοια που, δεν είναι σε θέση να καλύψουν τα έξοδα της Διαιτησίας, καθότι οι Απαιτητές δεν διεξάγουν οποιεσδήποτε εργασίες που να τους επιτρέπουν να καλύψουν τόσο το οποιοδήποτε ποσό ήθελε επιδικαστεί προς όφελος των Καθ' ων η Απαίτηση, στην περίπτωση που η απόφαση του Διαιτητή είναι προς όφελος των Καθ' ων η Απαίτηση, καθώς και τα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.
2. Ως εκ τούτου, προς διασφάλιση των συμφερόντων των Καθ' ων η Απαίτηση, παρακαλούμε όπως οι Απαιτητές καταθέσουν υπό μορφή εγγύησης εξόδων το ποσό των €20.000,00 και ή παράσχουν ανέκκλητη τραπεζική εγγύηση για έξοδα στα οποία ήθελε καταδικαστούν ύψους €20.000,00 και ή παράσχουν οποιασδήποτε μορφή εγγύησης και ή αποζημιώσεις για έξοδα στα οποία ήθελε καταδικαστούν προς όφελος των Καθ' ων η Απαίτηση, σύμφωνα με το Άρθρο 382 του περί Εταιρειών Νόμου.
3. Περαιτέρω, προτιθέμεθα να αιτηθούμε αναστολή της διαιτητικής διαδικασίας μέχρι την συμμόρφωση των Απαιτητών, καθότι οι Καθ' ων η Απαίτηση συνέπεια των ενεργειών των Απαιτητών στην αγωγή αρ. 7693/11 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, έχουν υποστεί έξοδα τα οποία ακόμη μέχρι σήμερα δεν έχουν καταβληθεί από τους Απαιτητές. Συγκεκριμένα, πρόκειται για την απόφαση του Δικαστηρίου ημερομηνίας 29/12/2014 και τον Κατάλογο Εξόδων Αρ. 82/15 για το ποσό των €1775,65.
4. Ως εκ τούτου, πέραν από την ασφάλεια εξόδων, παρακαλώ όπως διευθετήσετε άμεσα την καταβολή του οφειλόμενου ποσού καθότι αυτό δεν κατέστη εφικτό μέχρι και σήμερα, προς αποφυγή μέτρων εκτέλεσης της απόφασης.

Παράλληλα οι αιτητές καταχώρησαν αίτηση με την οποία ζητούσαν αναστολή της διαδικασίας διαιτησίας.

Ακολούθησε η καταχώρηση της παρούσας αίτησης με την οποία ζητούσαν ουσιαστικά τις ίδιες θεραπείες με τα ανωτέρω στην βάση του άρθρου 382 του περί Εταιρειών Νόμου 113 και αναστολή της διαδικασίας.

Επί του θέματος αυτού τα μέρη αγόρευαν ενώπιον του διαιτητή στις 25.2.20 και επιφυλάχθηκε η απόφαση. Οι αιτητές επιχειρήσαν να ενημερώσουν το Δικαστήριο σε σχέση με τις εξελίξεις που αφορούν την απόφαση του διαιτητή που έχει επιφυλαχθεί με την γραπτή τους αγόρευση. Αυτοί οι ιοχυρισμοί δεν λαμβάνονται υπόψη διότι συνιστούν μονάχα επιχειρήματα των αιτητών ως μέρος της αγόρευσης τους και όχι μαρτυρία της υπόθεσης.

Η διαδικασία της διαιτησίας είναι νομική διαδικασία που διεξάγεται στην βάση των δικογράφων που έχουν καταχωρηθεί και των μέσων απόδειξης που έχουν κατατεθεί στην διαδικασία. Τα μέρη έχουν το δικαίωμα στα πλαίσια της ακροαματικής διαδικασίας της διαιτησίας να προβάλουν και να αντικρούσουν μαρτυρία. Το αποτέλεσμα της διαιτησίας παράγει έννομο και δεσμευτικό αποτέλεσμα για τους διάδικους ως προκύπτει από τα δύο διατάγματα του Δικαστηρίου που επισυνάπτονται στην αίτηση. Τα διατάγματα αυτά συνιστούν το νομικό υπόβαθρο βάση του οποίου το σύνολο της δικαστικής διαφοράς των αγωγών παραπέμφθηκε σε διαιτησία. Είναι αναντίλεκτο γεγονός ότι οι αιτητές έχουν προωθήσει δύο πανομοιότυπες δικαστικές διαδικασίες. Η μία έχει προωθηθεί στα πλαίσια της διαιτησίας και η άλλη ενώπιον του Δικαστηρίου. Με τις διαδικασίες ζητούν ασφάλεια εξόδων και αναστολή της διαδικασίας της διαιτησίας. Με τις δυο διαδικασίες υπάρχει ταύτιση των διαδίκων και παράλληλη προώθηση των δύο διαδικασιών που στην ουσία επιζητούν την ίδια θεραπεία. Τέτοια συμπεριφορά μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. (βλ. πιο κάτω **Κοζάκη v Κοζάκη 1 ΑΑΔ 1710 (2002).**)

*Από πολύ παλιά έχει καθιερωθεί νομολογιακά ότι η προώθηση πέραν από τη μια διαδικασία για την επίτευξη στόχων που θα μπορούσαν να επιδιωχθούν σε μια διαδικασία αποτελεί κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. (Βλ. **Williams v. Hunt [1905] 1 KB 512**). Στην υπόθεση **Beogradska D.D. (1996) 1 A.A.Δ. 911**, όπου υπάρχει μια*

εκτενής ανάλυση του θέματος με ιδιαίτερη αναφορά στις αποφάσεις **Δημοκρατία v. Υφαρίδη (1993) 3 A.A.Δ. 280** και **Τζεννάρο Περρέλλα v. Διευθυντή των Φυλακών (1995) 1 A.A.Δ. 217**, το Δικαστήριο σημείωσε ότι η Αγγλική νομολογία υποδεικνύει χωρίς τη διατύπωση οποιουδήποτε αυστηρού κανόνα το μέτρο της αναστολής της μιας από τις δύο διαδικασίες, κατά κανόνα της μεταγενέστερης. Αναφορικά με τις νομικές αρχές όπως αυτές εφαρμόζονται στην Κύπρο, ο Δικαστής Καλλής που εξέδωσε την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου τόνισε ότι,

"Η δική μας νομολογία έχει υιοθετήσει τόσο το μέτρο της απόρριψης (βλ. **Περέλλα**, πιο πάνω) όσο και το μέτρο της αναστολής (βλ. **Κωνσταντινίδης** και **Υφαρίδης**, πιο πάνω). Χωρίς να επιχειρούμε τη διατύπωση ενός άκαμπτου κανόνα θεωρούμε ότι εκεί που η μεταγενέστερη διαδικασία καλύπτει ουσιαστικά τα ίδια ζητήματα αυτή πρέπει να απορρίπτεται. Εκεί που καλύπτει ζητήματα τα οποία δεν εγείρονται καθόλου στην προγενέστερη διαδικασία τότε πρέπει να αναστέλλεται μέχρι την εκδίκαση της προγενέστερης διαδικασίας."

Έχουμε εξετάσει τη σχετική εισήγηση και έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αυτή δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή. Οι δύο διαδικασίες ήταν οι ίδιες και επιζητούσαν στην ουσία τις ίδιες θεραπείες. Υπήρχε ταύτιση διαδικών και η παράλληλη προώθηση τους δεν μπορούσε παρά να συσιστά κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. Η πρωτόδικη απόφαση είναι ορθή. Η εισήγηση απορρίπτεται.

Το γεγονός ότι η μία διαδικασία, εις την οποία υπάρχει ταύτιση των διαδικών και προώθηση πανόμοιότυπων στόχων, είναι διαδικασία διαιτησίας δεν θα πρέπει να επηρεάζει την κρίση του Δικαστηρίου. Η διαδικασία της διαιτησίας πρόκειται για νομική διαδικασία που διεξάγεται με ακροαματική διαδικασία όπου τα μέρη έχουν την ευκαιρία να ακουστούν. Εφαρμόζονται οι ίδιοι αποδεικτικοί κανόνες με την αγωγή αν και όχι με την ίδια αυστηρότητα. Με την αποπεράτωση της διαιτησίας παράγονται έννομα και τελικά αποτελέσματα ώστε να δημιουργηθεί το δεδικασμένο σε σχέση με τις διαφορές που επιλύθηκαν. Στην Αγγλική υπόθεση **Christou v Haringey London Borough Council** [2014] 1 All ER το Εφετείο θεώρησε ότι πειθαρχική διαδικασία που είχε διεξαχθεί από τον εργοδότη εις βάρος του εργοδοτούμενου δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι ήταν προγενέστερη νομική διαδικασία ώστε να δικαιολογείται η καταστολή της μεταγενέστερης πειθαρχικής διαδικασίας στην βάση ότι αυτό προκαλούσε την κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. Η μία διαδικασία διέφερε από την άλλη σε ουσιαστικά ζητήματα διότι η εμβέλεια της πρώτης διαδικασίας είχε ως στόχο την πειθαρχία του εργοδοτούμενου

από των ανώτερα ιεραρχικά προϊστάμενο του. Περαιτέρω, απουσίαζαν από την πρώτη πειθαρχική διαδικασία τα ελάχιστα εκέγγυα της δίκαιης δίκης ώστε να διασφαλιστούν τα δικαιώματα του επηρεαζόμενου εργοδοτούμενου. Κατά συνέπεια εκείνη η διαδικασία δεν είχε επιπτώσεις στην προώθηση μεταγενέστερης πειθαρχικής διαδικασίας από πειθαρχικό συμβούλιο.

*The doctrine of res judicata did not apply to the exercise of disciplinary power by an employer, which was far removed from the process of litigation or adjudication to which the doctrine applied. The critical question was not the formality of the procedures, but rather whether they operated independently of the parties such that it was appropriate to describe their function as an adjudication between the parties. In that regard, it was wrong to describe the exercise of disciplinary power by the employer as a form of adjudication. The purpose of the procedure was not a determination of any issue which established the existence of a legal right, nor was it properly regarded as determining a dispute. In the employment context, the disciplinary power was conferred on the employer by reason of the hierarchical nature of the relationship. The purpose of the procedures was not to allow a body independent of the parties to determine a dispute between them, but typically to enable the employer to inform himself whether the employee had acted in breach of contract or in some other inappropriate way and, if so, to determine how that should affect future relations between them. It was true that sometimes the procedures would have been contractually agreed, but that did not alter their basic function or purpose. Even where the disciplinary procedures provided for a panoply of safeguards of a kind typically found in adjudicative bodies, that did not alter their basic function (see [47]–[52], below); *Mattu v University Hospitals of Coventry and Warwickshire NHS Trust* [2012] 4 All ER 359.*

Κάτι τέτοιο δεν ισχύει στην δική μας την περίπτωση. Η διαδικασία της διαιτησίας διεξάγεται κανονικά με βάση τις αρχές της φυσικής δικαιοσύνης. Τα δύο μέρη είχαν την ευκαιρία να αναπτύξουν τις θέσεις τους ενώπιον του αμερόληπτου κριτή ο οποίος είχε επιφυλάξει την απόφασή του σε σχέση με τα ίδια ζητήματα.

Δεν φαίνεται να υπάρχει αποτέλεσμα σε σχέση με τα δύο αιτήματα στην πρώτη διαδικασία της διαιτησίας ώστε να έχει δημιουργηθεί το δεδικασμένο. Η αρχή της διαφύλαξης της δικαστικής διαδικασίας από καταχρήσεις διαφέρει από την αρχή του δεδικασμένου. Σε αντίθεση με την αρχή του δεδικασμένου η οποία συνιστά ασπίδα εναντίον της έναρξης νέων δικαστικών διαδικασιών για το ίδιο θέμα η αρχή της κατάχρησης της δικαστικής διαδικασίας εφαρμόζεται συνήθως στην καταστολή καταχρηστικών περιπτώσεων δικαστικών διαβημάτων που αναγκαστικά εμπερικλείουν την επίλυση του ίδιου θέματος με την προγενέστερη διαδικασία ή που να αφορούν την επίλυση θέματος συναφή με το προηγούμενο που να αποτελεί μέρος της διαφοράς ή προπαρασκευαστικό θέμα που πρέπει να επιλυθεί ως συνέπεια των θεραπειών που ζητούνται με την πρώτη νομική διαδικασία σε εξέλιξη (issue estoppel). Δεν είναι ανάγκη να έχει επέλθει οριστική ή τελική κατάληξη επί του θέματος στην προγενέστερη διαδικασία. Το Δικαστήριο δύναται να περιφρουρεί την δικαιοδοσία του για να εμποδίζει διάδικο από του να καταχράται την δικαστική διαδικασία σε σχέση με θέμα που εκδικάσθηκε ή θα μπορούσε να επιλυθεί στα πλαίσια μίας προγενέστερης διαδικασίας. Η εξουσία του Δικαστηρίου να περιφρουρεί την δικαιοδοσία του από καταχρήσεις θεωρείται επέκταση της εξουσίας του Δικαστηρίου να προβεί σε καταστολή διαδικασίας που αφορά την επίλυση διαφοράς που να έχει ήδη αποφασισθεί βάση της αρχής του δεδικασμένου. (βλ. **Henderson v Henderson** (1843) 3 Hare 100.)

Οι αιτητές αποτάθηκαν και ζήτησαν από τον διαιτητή τις ίδιες θεραπείες με αυτές που έχουν ζητήσει με την παρούσα αίτηση. Παρουσιάστηκαν και ανέπτυξαν τις θέσεις τους επί των ίδιων θεμάτων, ο διαιτητής επιφύλαξε την απόφαση του και ενώ εκκρεμούσε η απόφαση του για το ίδιο θέμα καταχώρησαν την παρούσα αίτηση. Αυτό όχι μόνο έχει δημιουργήσει πολλαπλότητα διαδικασιών αλλά έχει περιπλέξει την διαδικασία της διαιτησίας. Για το ίδιο θέμα που ο διαιτητής έχει επιφυλάξει την απόφαση του η κρίση του επί του θέματος προκαταλαμβάνεται με τον τακτικό ελιγμό των αιτητών να καταχωρήσουν την ίδια αίτηση στο Δικαστήριο. Εφόσον ο διαιτητής δεν είχε προλάβει να εκδώσει την απόφαση του πριν την καταχώρηση της παρούσας αίτησης η

καταχώρηση αυτής της αίτησης είναι προσπάθεια παρεμβολής στο αποτέλεσμα εκείνης της διαδικασίας που σε διαφορετική περίπτωση θα ήταν δεσμευτική για τα δύο τα μέρη. Στην Αγγλική υπόθεση **Ashmore v British Coal Corp. (1990) 2 Q.B. 338** το Εφετείο επεξήγησε ότι στις περιπτώσεις που η δεύτερη διαδικασία έχει το πραγματικό αποτέλεσμα έμμεσης επίθεσης (collateral attack) επί του αποτελέσματος στην πρώτη διαδικασία αυτό συνιστά κατάχρηση διαδικασίας που απολήγει σε κατάπτωση της δικαστικής διαδικασίας και το Δικαστήριο έχει σε τέτοια περίπτωση την σύμφυτη εξουσία να προστατεύσει θεομικά την ακεραιότητα της διαδικασίας από καταχρηστικές επιθέσεις εναντίον της πρώτης διαδικασίας. Η διαδικασία που έχει εξελιχθεί ενώπιον του διαιτητή για το ίδιο θέμα δεν παραμένει ανεπηρέαστη και άθικτη ως αποτέλεσμα της καταχώρησης της παρούσας αίτησης. Στην ουσία η καταχώρηση της παρούσας αίτησης έχει το αποτέλεσμα να προκαταλαμβάνει την απόφαση του διαιτητή.

"I do not accept the proposition advanced by counsel for the appellant Heath that when an issue has already been decided in proceedings between A. and B. it is prima facie an abuse of the process of the court for B. to seek to have the issue decided afresh in proceedings between himself and C. and that in such circumstances there is an onus on B. to show some special reason why he should be allowed to raise the issue against C. On the contrary, I consider that it is for him who contends that the retrial of the issue is an abuse of process to show some special reason why it is so. Since the cases in which the retrial of an issue (in the absence of an estoppel) has been disallowed as an abuse of process are so few in number, it would be dangerous to attempt to define fully what are the circumstances which should lead to a finding of abuse of process. Features tending that way clearly include the fact that the first trial was before the most appropriate tribunal or between the most appropriate parties for the determination of the issue, or that the purpose of the attempt to have it retried is not the genuine purpose of obtaining the relief sought in the second action, but some collateral purpose. It would in my judgment be a most exceptional course to strike out the whole or part of a defence in a commercial action, or to refuse leave to amend a defence in such an action, simply because the issue raised or sought to be raised had been decided in another commercial action brought against the same defendant by a different plaintiff. The facts that the first action had been fairly conducted and that the issue had been the subject of lengthy evidence and argument could not, in my view, be sufficient in themselves to deprive the defendant of his normal right to raise any issue which he is not estopped from raising."

He then considered that procedural advantages to the defendants in the second trial was a reason why the amendment should not be struck out.

Stephenson L.J. said, at p. 139:

"Yet it is the duty of the judge and the Court of Appeal to shut out the defence if it is an abuse of the court's procedure to repeat it, in accordance with decisions of this court in Remington v. Scoles [1897] 2 Ch. 1, and of the House of Lords in Reichel v. Magrath (1889) 14 App.Cas. 665, and Hunter v. Chief Constable of the West Midlands Police [1982] A.C. 529. Every repetition of a defence (or claim) may be said to mount a collateral attack on a previous judicial decision, and to invite those derogatory references to 'a side wind' or 'a back door' which are in favour with advocates whose clients are not open to a frontal attack. But in my judgment it is only those defences (or claims) that are sham and not honest and not bona fide which abuse the process of the court and call for the exercise of its inherent jurisdiction to prevent such abuse."

Με βάση τα πιο πάνω τι μπορεί να λεχθεί για ένα διάδικο που συναινεί στην διαδικασία της διαιτησίας με αποτέλεσμα να πετύχει την αναστολή της διαδικασίας των δύο αγώνων και αντί να περιοριστεί στα πλαίσια αυτής προς επίλυση όλων των θεμάτων επανέρχεται στο Δικαστήριο σε σχέση με ζήτημα που εμπίπτει στο δεύτερο παράρτημα του Κεφ. 4; Η πιο πάνω συμπεριφορά έχει εκδηλωθεί στην συνέχεια της υποταγής του στην δικαιοδοσία του διαιτητή. Αφού επιλέξει να καταχωρήσει την ίδια αίτηση ενώπιον του διαιτητή, αγορεύει ενώπιον του για να προωθήσει το αίτημα του και εν αναμονή της απόφασης του αιτητή προχωρεί μετά ολίγων ημερών στην καταχώρηση της παρούσας αίτησης. Δεν μπορεί να ειπωθεί ότι οι αιτητές δεν είχαν την ευκαιρία να αναπτύξουν τις θέσεις τους ενώπιον του διαιτητή. Δεν βλέπω γιατί θα πρέπει να τους δοθεί δεύτερη ευκαιρία να αναπτύξουν εκ νέου τα ίδια ζητήματα εις βάρος των καθ' ων η αίτηση που καλούνται να επωμισθούν διπλά έξοδα για τον ίδιο σκοπό. Η διαδικασία στην οποία τα μέρη είχαν συμφωνήσει, προκειμένου να εξοικονομήσουν έξοδα και χρόνο για την επίλυση των ουσιαστικών τους διαφορών, και που επικυρώθηκε από το Δικαστήριο έχει διακοπεί εξαιτίας της καταχώρησης της παρούσας αίτησης. Κρίνω ότι οι καθ' ων η αίτηση έχουν αποδείξει και αναδείξει ότι αυτή είναι κλασική περίπτωση κατάχρησης της δικαστικής διαδικασίας. Όταν το Δικαστήριο αποφασίσει να απορρίψει δικαστικό διάβημα επειδή αυτό καταχράται την εξουσία του Δικαστηρίου προβαίνει στην εξισορρόπηση δύο παραγόντων.

Ελέγχει για να επιβεβαιωθεί ότι οι αιτητές στην προγενέστερη διαδικασία είχαν την ευκαιρία να θίξουν το θέμα και να ακουστούν επί του θέματος που τους απασχολεί αφενός και αφετέρου ελέγχει και αξιολογεί τους σκοπούς που προωθούνται οι δύο διαδικασίες και εάν κρίνει ότι οι δύο διαδικασίες έχουν τον ίδιο σκοπό προστατεύει τον άλλο διάδικο από το ενδεχόμενο καταπίεσης που είναι αναπόφευκτη συνέπεια της δεύτερης πολλαπλής διαδικασίας εάν έχει να αντιμετωπίσει πανομοιότυπες διαδοχικές δικαστικές διαδικασίες. Σχετική είναι η απόφαση **Christou**, πιο πάνω.

'Sir James Wigram V C did not consider that he was laying down a new principle, but rather that he was explaining the true extent of the existing plea of res judicata ... Later decisions have doubted the correctness of treating the principle as an application of the doctrine of res judicata, while describing it as an extension of the doctrine or analogous to it. In Barrow v Bankside Members Agency Ltd [1996] 1 All ER 981, [1996] 1 WLR 257, Sir Thomas Bingham MR explained that it is not based on the doctrine in a narrow sense, nor on the strict doctrines of issue or cause of action estoppel. As May LJ observed in Manson v Vooght [1999] BPIR 376 at 387, it is not concerned with cases where a court has decided the matter, but rather cases where the court has not decided the matter. But these various defences are all designed to serve the same purpose: to bring finality to litigation and avoid the oppression of subjecting a defendant unnecessarily to successive actions ... the difference to which I have drawn attention is of critical importance. It is one thing to refuse to allow a party to relitigate a question which has already been decided; it is quite another to deny him the opportunity of litigating for the first time a question which has not previously been adjudicated upon. This latter (though not the former) is prima facie a denial of the citizen's right of access to the court conferred by the common law and guaranteed by art 6 of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (Rome, 4 November 1950; TS 71 (1953); Cmd 8969). While, therefore, the doctrine of res judicata in all its branches may properly be regarded as a rule of substantive law, applicable in all save exceptional circumstances, the doctrine now under consideration can be no more than a procedural rule based on the need to protect the process of the court from abuse and the defendant from oppression. In Brisbane City Council v A G for Queensland [1978] 3 All ER 30 at 36, [1979] AC 411 at 425 Lord Wilberforce, giving the advice of the Judicial Committee of the Privy Council, explained that the true basis of the rule in Henderson v Henderson is abuse of process and observed that it—

“ought only to be applied when the facts are such as to amount to an abuse, otherwise there is a danger of a party being shut out from bringing forward a genuine subject of litigation.”

Στην παρούσα περίπτωση έχω ικανοποιηθεί ότι οι αιτητές είχαν κάθε ευκαιρία να θίξουν τα ζητήματα που τους απασχολούσαν στα πλαίσια της διαιτησίας. Η καταχώρηση της παρούσας αίτησης έχει τον ίδιο σκοπό με αυτό της διαιτησίας. Στο στάδιο που έχει καταχωρηθεί αποτελεί κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας που απολήγει στην καταπάτηση των δικαιωμάτων των καθ' ων η αίτηση. Συνεπώς, θα απέρριπτα την αίτηση μόνο γι' αυτό τον λόγο.

Όμως το αίτημα των αιτητών είναι αδικαιολόγητο και επί της ουσίας.

Η εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει εταιρεία να παρέχει ασφάλεια εξόδων για την προώθηση νομικών διαδικασιών στην περίπτωση που ήθελε αποδειχθεί ότι αυτή είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της υπεράσπισης πηγάζει από το άρθρο 382 του Κεφ. 113 ως ακολούθως:

Έξοδα σε αγωγές από ορισμένες εταιρείες

382. Όταν εταιρεία είναι ενάγουσα σε οποιαδήποτε αγωγή ή άλλη νομική διαδικασία, κάθε δικαστής που έχει δικαιοδοσία στο θέμα δύναται, αν φαίνεται με αξιόπιστη μαρτυρία ότι υπάρχει λόγος να πιστεύει ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα έξοδα του εναγομένου αν αυτός επιτύχει στην υπεράσπιση του, να ζητήσει να δοθεί ικανοποιητική εγγύηση για τα έξοδα εκείνα, και δύναται να αναστείλει όλες τις διαδικασίες μέχρι να δοθεί η εγγύηση.

Με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 384 διατάγματα που εκδίδονται με βάση το νόμο αυτό δύναται να εφαρμοστούν με τον ίδιο τρόπο που εφαρμόζονται διατάγματα που εκδίδονται σε αγωγή. Το δικονομικό μέσο που χρησιμοποιείται για την προώθηση αιτήματος για ασφάλεια εξόδων είναι αίτηση με βάση την Δ. 60 κ. 1 των θεσμών της πολιτικής δικονομίας.

Θεωρώ ότι οι αιτητές δεν έχουν πετύχει να αποδείξουν ότι η καθ' ης η αίτηση εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώνει τα χρέη της ώστε να δικαιούνται να επικαλεστούν το άρθρο 382 ως νομική βάση για την αίτηση τους. Το ότι η εταιρεία δεν έχει υποβάλει κάποιες οικονομικές καταστάσεις δεν ισοδυναμεί με αφερεγγυότητα της εταιρείας. Οι καθ' ων η αίτηση έχουν προβάλει δικαιολογία με αποδεικτικά στοιχεία για να εξηγήσουν το

γεγονός ότι δεν έχουν συμμορφωθεί με τις απαιτήσεις του Εφόρου Εταιρειών σε σχέση με τις οικονομικές καταστάσεις. Οι επιβαρύνσεις που υπήρχαν επί της ακίνητης ιδιοκτησίας που καταγράφεται στο τεκμήριο 4 της ένστασης έχουν ακυρωθεί από τον Οκτώβριο 2017. Σύμφωνα με το τεκμήριο 4 η περιουσία της εταιρείας είναι πολυκατοικία στην ενορία Χρυσελεύσας στην Λευκωσία και ήταν υποθηκευμένη για το ποσό των €1,300,000.00. Αυτή η υποθήκη έχει ακυρωθεί και έτσι η εταιρεία κατέχει ακίνητη ιδιοκτησία. Ούτε και είναι αυταπόδεικτο ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της υπεράσπισης στα πλαίσια νομικής διαδικασίας επειδή έχει αναστείλει τις εργοληπτικές εργασίες της. Επομένως, δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί η θέση των αιτητών ότι απόφαση για τα έξοδα στα πλαίσια της διαδικασίας της διαιτησίας θα παραμείνει ανικανοποίητη. Το κριτήριο για το εάν μία εταιρεία μπορεί να πληρώνει τα χρέη της πρέπει να είναι αντικειμενικό. Δεν θεωρώ ότι οι αιτητές που έχουν το βάρος να αποδείξουν ότι η εταιρεία δεν μπορεί να πληρώνει τα χρέη της υπεράσπισης έχουν αποσείσει το αποδεικτικό βάρος που τους αναλογεί προκειμένου το Δικαστήριο να προβεί σε εύρημα ότι υπάρχει λόγος να πιστευτεί ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει αυτά τα έξοδα. Ούτε και θα μπορούσα να κάνω εύρημα σε σχέση με το ύψος των εξόδων εφόσον το ποσό των €20,000 που έχει προσδιοριστεί δεν έχει διασυνδεθεί με τα πραγματικά έξοδα που θα προκύψουν ή θα προκύψουν στα πλαίσια της διαιτησίας.

Η Δ.60, Θ.1, των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, (οι «Θεσμοί»), προβλέπει τα ακόλουθα :-

"1. A plaintiff (and, in respect of a counterclaim which is not merely in the nature of a set-off a defendant) ordinarily resident out of Cyprus may, at any stage of the action, be ordered to give security for costs, though he may be temporarily resident in Cyprus."

Ο κανονισμός έχει τροποποιηθεί και εξαιρούνται πλέον από την υποχρέωση παροχής εξόδων και πρόσωπα που έχουν την συνήθη διαμονή

τους σε κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το Δικαστήριο έχει την διακριτική εξουσία να διατάξει τον ενάγοντα να παρέχει ασφάλεια για τα έξοδα των εναγομένων αφού λάβει υπόψη του την συνήθη διαμονή του ενάγοντα και τη δυνατότητα του ενάγοντα να πληρώσει τα έξοδα της διαδικασίας στην περίπτωση που η αγωγή του απορριφθεί και κληθεί να πληρώσει τα έξοδα των εναγομένων. Όμως στην περίπτωση που ήθελε φανεί ότι ο ενάγοντας είναι άπορος με αποτέλεσμα να του στερηθεί το δικαίωμα για πρόσβαση προς το Δικαστήριο εξαιτίας της αδυναμίας του να πληρώσει τα έξοδα της δίκης το Δικαστήριο κατά κανόνα θα πρέπει να αρνηθεί να τον διατάξει να παρέχει στους εναγόμενους ασφάλεια για τα έξοδα τους. Η **Δ.60 κ.1** έχει τροποποιηθεί με αποτέλεσμα αλλοδαποί εργαζόμενοι με χαμηλό εισόδημα να εξαιρούνται της υποχρέωσης να παρέχουν ασφάλεια για έξοδα διότι αναγνωρίζεται ότι τέτοια διαταγή μπορεί να έχει το αποτέλεσμα της άρνησης της πρόσβασης στο Δικαστήριο. Η τροποποίηση αντανάκλα την γενική τάση της νομολογίας να μην αποκλείει διαδικούς από την διεκδίκηση νομικών δικαιωμάτων τους για οικονομικούς λόγους.

Στην Πολιτική Έφεση **Επίσημος παραλήπτης ως εκκαθαριστής της KSS Trading Ltd. ν Γενικές Ασφάλειες Κύπρου Λτδ**, 1 ΑΑΔ 998 (2005), το Εφετείο ανέφερε ότι θα πρέπει να τηρηθεί η ισορροπία από το Δικαστήριο ώστε να μην προβεί σε διαταγή που να στερεί τον διάδικο πρόσβαση σε ένδικο μέσο με αποτέλεσμα να μην μπορεί να διεκδικήσει τα νομικά δικαιώματά του.

Στην απόφαση **Continental Ins. Co. of Hampshire v. O'Regan**, (1998) 1(B) Α.Α.Δ. 1087, το Εφετείο αποφάσισε ότι η ασφάλεια εξόδων δεν πρέπει να λειτουργεί με τρόπο που να στερεί το δικαίωμα πρόσβασης στο Δικαστήριο. Λέχθηκαν εκεί τα εξής:

«Εκείνο που βαραίνει στη σκέψη μας είναι η αδιαμφισβήτητη οικονομική αδυναμία του εφεσίβλητου. Η οποία δεν θα του επέτρεπε να συμμορφωθεί με διάταγμα για την εξασφάλιση των εξόδων της εφεσείουσας. Οπότε θα του εστερείτο η πρόσβαση στο δικαστήριο η οποία διασφαλίζεται από το Άρθρο 30.2 του Συντάγματος και το Άρθρο 6.1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών: βλ. Airev Case Judgment of 9 October 1979, Series A, No. 32 p. 15 και Andronicou and Constantinou Judgment of 9 October 1997. Βέβαια, η πρόνοια για εξασφάλιση δεν απολήγει καθ'εαυτήν σε στέρηση ή περιορισμό του δικαιώματος πρόσβασης στο δικαστήριο. Εξαρτάται από τις περιστάσεις. Όπως ανέφερε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην X. v. Sweeden, απόφαση ημερ.28 Φεβρουαρίου 1979, στην οποία μας παρέπεμψε ο συνήγορος της εφεσείουσας:

"... it cannot be assumed that a request of security would automatically prevent a foreign plaintiff from access to the courts, since he might have sufficient means for providing the security. In other words, it would appear to depend on an examination of the application of the 1886 Act in a concrete case as to whether or not a demand for security could be considered to amount to a denial of access to the courts contrary to the provisions of the Convention."

Κατά την άποψη μας, η έκδοση διαταγής για εξασφάλιση εξόδων δεν πρέπει να παραγνωρίζει την οικονομική κατάσταση του προσώπου εναντίον του οποίου στρέφεται. Με εξαίρεση ορισμένες αναγνωρισμένες περιπτώσεις - της αφερέγγυας εταιρείας (βλ. άρθρο 382 του περί Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 113), του αναξιόχρεου μόνο κατ' όνομα ενάγοντος ή του εκδηλώσαντος με εσκεμμένες ενέργειες την πρόθεση να αποφύγει εν καιρώ τις όποιες δικές του εκ της αντιδικίας υποχρεώσεις - η οικονομική αδυναμία ενάγοντος δεν αποτελεί λόγο για εξασφάλιση των εξόδων εναγομένου: βλ. Michiels v. The Empire Palace Ltd (1892) 66 L.T.R. 132. Το ίδιο δεν πρέπει η οικονομική αδυναμία ενάγοντος εκτός δικαιοδοσίας να απολήγει σε στέρηση της πρόσβασης του στο δικαστήριο.»

Το Δικαστήριο πρέπει να ασκεί την διακριτική του εξουσία με τρόπο που να λαμβάνει υπόψη όχι μόνο την οικονομική αδυναμία του ενάγοντα, όπως και την αντίστοιχη εύλογη ανησυχία αντιδικού για τα έξοδα του, αλλά και το δικαίωμα πρόσβασης στο Δικαστήριο. Αλλιώς δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί η άσκηση της διακριτικής εξουσίας του

Δικαστηρίου υπέρ της έκδοσης διατάγματος. Βλ. **Golder v. U.K.**, Series A Vol. 18 (1975) σελ. 1, **Ashingdane v. U.K.**, Series A Vol. 93 (1985) σελ. 1, **Tolstoy Miloslavsky v. U.K.**, Series A Vol. 316 (1996) σελ. 51, **Ait-Mouhoud v. France**, ECHR Reports of Judgments and Decisions 1998 - VIII No. 96 σελ. 3214, **Kreuz v. Poland**, ECHR Reports of Judgments and Decisions 2001 - VI σελ. 127, **Jedamski and Jedamska v. Poland**, 73547/01 ECHR Reports of Judgments and Decisions 2005 σελ. 538.

Η πιο πάνω αρχή δεν διαφοροποιείται στην περίπτωση που ο ενάγοντας είναι νομικό πρόσωπο. Οι παράγοντες που λαμβάνονται υπόψη στην περίπτωση νομικού προσώπου προκειμένου το Δικαστήριο να διατάξει το νομικό πρόσωπο να παρέχει ασφάλεια για τα έξοδα του αντιδίκου του έχουν εξηγηθεί από το Εφετείο στα πλαίσια της υπόθεσης **Λεωνίδας Κίμωνος ως εκκαθαριστής της Blue Deal Shoes Ltd. v Χρ. Ιωάννου και Υιοι Λτδ**. Πολιτική Έφεση 66/13 ημερομηνίας 30.1.2015

*Το ζήτημα εξετάστηκε σε βάθος στην **Επίσημος Παραλήπτης v. Γεν. Ασφάλειες Κύπρου Λτδ (Αρ.2) (2005) 1 Α.Α.Δ. 1446** με αναφορά στα άρθρα 30.2 του Συντάγματος και 6.1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών, ως και με την ανασκόπηση της μέχρι τότε διαμορφωθείσας κυπριακής, αγγλικής και ευρωπαϊκής νομολογίας. Ό,τι προκύπτει σχετικά είναι ότι ναι μεν ο Νόμος δίδει δυνατότητα έκδοσης διαταγής για εξασφάλιση εξόδων εναντίου αφερέγγυας εταιρείας, αλλά κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου πρέπει να εξισορροπούνται τρεις παράγοντες. Ο πρώτος, η οικονομική αδυναμία της εταιρείας, ο δεύτερος, η εύλογη ανησυχία του αντιδίκου της ότι στην περίπτωση που επιτύχει στην υπεράσπισή του δεν θα επανακτήσει τα έξοδά του και, ο τρίτος, το δικαίωμα πρόσβασης κάθε φυσικού και νομικού προσώπου στο Δικαστήριο. Και αυτό πάντοτε στη βάση των περιστατικών της κάθε υπόθεσης, διαφορετικά δεν θα μπορούσε να γίνει λόγος για διακριτική ευχέρεια. Στο ίδιο πνεύμα κινείται και η **Genemp Trading Ltd** (ανωτέρω), όπου επισημάνθηκε ότι « Το ζητούμενο σε κάθε περίπτωση είναι κατά πόσο η παροχή ασφάλειας εξόδων είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη έχοντας υπόψη όλες τις συνθήκες, καθώς και το πιθανό βάρος επί των ώμων του διαδίκου που θα διαταχθεί να καταβάλει αυτή την ασφάλεια».*

Στην παρούσα περίπτωση λαμβάνω υπόψη μου ότι δεν έχει

αποδειχθεί ότι η εταιρεία θα είναι ανίκανη να πληρώσει τα έξοδα της υπεράσπισης των αιτητών στα πλαίσια της διαδικασίας της διαιτησίας. Περαιτέρω, λαμβάνω υπόψη μου ότι το ποσό των εξόδων που ζητείται είναι στο παρόν στάδιο αυθαίρετο και ατεκμηρίωτο σε σύγκριση με τα πραγματικά έξοδα της διαιτησίας. Τρίτο και τελευταίο δεν μπορεί να αγνοηθεί η καταπιεστική συμπεριφορά των αιτητών που έχουν υποχρεώσει τους καθ' ων η αίτηση να δημιουργήσουν έξοδα ώστε να εκδικάσουν το ίδιο θέμα ενώπιον του διαιτητή και αφού δημιούργησαν περαιτέρω έξοδα για τους καθ' ων η αίτηση και τους έχουν εκθέσει σε επιπρόσθετη ταλαιπωρία αποφάσισαν να καταχωρήσουν την παρούσα αίτηση με το ίδιο αντικείμενο. Υπό το φως όλων των ανωτέρων θα ήταν πράγματι άδικο σε αυτό το καθυστερημένο και προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας της διαιτησίας να διατάξω τους καθ' ων η αίτηση να καταβάλουν σε τραπεζική εγγύηση ή άλλως πως το ποσό των €20,000 προκειμένου να τους επιτραπεί να ασκήσουν τα νομικά τους δικαιώματα. Τέτοια διαταγή θα έθετε ένα αχρείαστο εμπόδιο στην άσκηση των νομικών τους δικαιωμάτων και δεν είμαι διατεθειμένη να ασκήσω την διακριτική μου εξουσία με αυτόν τον τρόπο. Η αίτηση απορρίπτεται. Τα έξοδα της αίτησης επιδικάζονται εναντίον των αιτητών όπως αυτά υπολογισθούν από τον πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

N. Ταλαρίδου, Ε.Δ

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/ΑΙ

